

1. KAPITEL

Hvor Roselil oplever vinteren for første gang

Der var engang et land, der hed Sommerlandet. Her var dagene fyldt med fuglesang og blomsterduft, og alfer og feer dansede i solens stråler. Om natten festede Elverfolket på engene i månens hvide lys, og den gamle mosekone, der bryggede den lette tåge, som de yndige elverpiger svøbte sig i, brummede fornøjet i takt med Åmandens fortryllende musik.

I Blomsterparken midt i Sommerlandet lå Det Hvide Marmorpalads. Herfra regerede den kloge konge sammen med sin gode dronning og deres lille datter, prinsesse Guldhår.

Rundt om Blomsterparken lå Den Grønne Skov, og gik man fra skovbrynet langs med åen og ud mod klitterne ved Østhavet, kom man først over de blomstrende Elverenge og dernæst igennem Muddermosen. Gik man derimod mod vest eller syd fra Blomsterparken, kom man til Mørkebjergene, men ingen i Sommerlandet havde lyst til at færdes i Mørkebjergene. Her boede stentrolde, drager, hekse og kæmper.

Igennem lange solskinsdage levede de mange væsener i Sommerlandet fredeligt med hinanden, og kun med mange,

mange års mellemrum slog de kolde vinde ned fra nord og bragte efteråret og vinteren med. Men selv når det endelig skete, varede kulden kun kort. Efter få dage brød vårens varme igennem og vækkede atter blomster og træer af deres korte dvale, og når Sommerlandet igen var ved at grønnes, festede alle af glæde over, at solen var tilbage.

Tæt ved Østhavet, men i ly bag ved den yderste klitrække voksede en stor rosenbusk. I denne rosenbusk boede rosenfeen Rosa Spinosissima, der af sine venner blev kaldt Roselil.

Roselil passede og plejede de smukke duftende roser. Om morgenen åbnede hun dem, om aftenen sang hun dem til ro, og trak det op til storm og uvejr, sørgede hun for, at bladene lukkede sig nænsomt om de skrøbelige støvdragere.

Den blanke blå sommerfugl, Silke, var Roselils allerbedste ven, og de boede sammen i rosenbusken. Silke og Roselil var altid sammen, og de holdt meget af hinanden. De skændtes naturligvis af og til, som rigtige venner gør det, men de blev altid gode venner igen.

Ved foden af rosenbusken boede hr. og fru Mus, deres søn Karl Gustav og hans kone, den søde spidsmus Frida. Familien Mus var ansat af Roselil til at sørge for, der altid var rent og pænt omkring rosenbusken. Derudover lavede fru Mus og Frida mad til Roselil og Silke.

I havet på den anden side af klitten boede andre af Roselils venner: havfruen Ariadne med sin mand Åprinsen. Han var søn af Åmanden, og både han og Ariadne sang så smukt, at ingen i Sommerlandet kunne være uberørt af deres sang.

Roselil og Silke fløj ofte ned til havfruestenene i skumringstimen for at høre den smukke sang, og nogle gange var deres venner fra skoven, skovtrolden Dunder og hans gode ven, Klogugle, med dem.

Når månen lyste over engene, hændte det, at Silke og Roselil var inviteret til fest i Elverhøjen. Så dansede de med elverpigen Månestråle hele natten og kom først i seng, når hanen galede. De holdt også meget af at komme i Blomsterparken ved Marmorpaladset, hvor de kunne lege hele dagen med prinsesse Guldhår og alle de mange blomsteralfer og feer, der boede i parken.

Netop sådan en aften, hvor de trætte, men glade var kommet hjem fra Blomsterparken, sagde Silke:

– Jeg kan ikke forstå det. Jeg fryser sådan i aften. Jeg føler mig også meget mere træt, end jeg plejer.

– Du trænger bare til at sove, smilede Roselil og puttede et ekstra blomsterblad om sin veninde, før hun selv gik til ro.

Da Roselil vågnede, var det stadig helt mørkt. Hun frøs, så hun rystede, og opgav derfor at sove videre. Hun svøbte nogle ekstra blomsterblade om skuldrene og klatrede ud af sin sove-rose for at finde ud af, hvorfor det var så koldt.

Da hun trådte ud på de grønne blade ved siden af blomsten, gled hun og måtte skynde sig at slå vingerne ud for ikke at styrte ned imellem de tornede grene.

Fortumlet landede hun i græsset ved siden af busken. Det var helt hvidt, stift og koldt. Undrende rørte hun ved det kolde, hvide lag. Det forsvandt under hendes hånd, og græsstrået var igen blødt og grønt.

Dagslyset begyndte langsomt at vinde frem, og hun så sig omkring. Alt var dækket af det hvide, stive støv. Hun kikkede op på sine roser og gispede forskrækket. Blomsterne hang slapt ned, som de gjorde, lige før de tabte bladene. Som regel var det kun et par stykker ad gangen, der visnede, men nu så det ud, som om hele busken var ved at gå ud, både blomster, knopper og blade.

Forskrækket råbte hun ind i musenes hul: – Hr. Mus, fru Mus, Karl Gustav, Frida! Skynd jer at komme herud. Der er sket noget forfærdeligt.

Et øjeblik efter stod hele musefamilien foran hende i nat-skjorter og nathuer.

Hr. Mus fumlede med sine briller og stammede: – Men, frøken Roselil, hvad er der dog sket?

Roselil græd næsten: – Se, alle mine blomster er visne! Og se, det hvide, stive stads har dækket både græs og grene. Er det stentroidene, der har forhekset hele Sommerlandet?

Fru Mus kikkede sig lidt forvirret omkring. Men Frida smilede bare og lagde armen om Roselil:

– Så, så, lille frøken. Nu skal du bare tage det helt roligt. Det er bare efteråret, der er kommet. Det har jeg hørt nogle gamle mus snakke om. Det er ikke spor farligt.

– Jamen, blomsterne er helt døde, det er skrækkeligt, hulkede Roselil.

– Der kommer nye igen. Om få dage er vinteren forbi. Så bliver alting meget smukt og lysegrønt. Helt friskt og yndigt. Du skal ikke være så ulykkelig. Det bliver fint igen.

Roselil kikkede forundret på musefamilien, der smilede opmuntrende til hende. De kendte alle sammen historierne om de sjældne vintre.

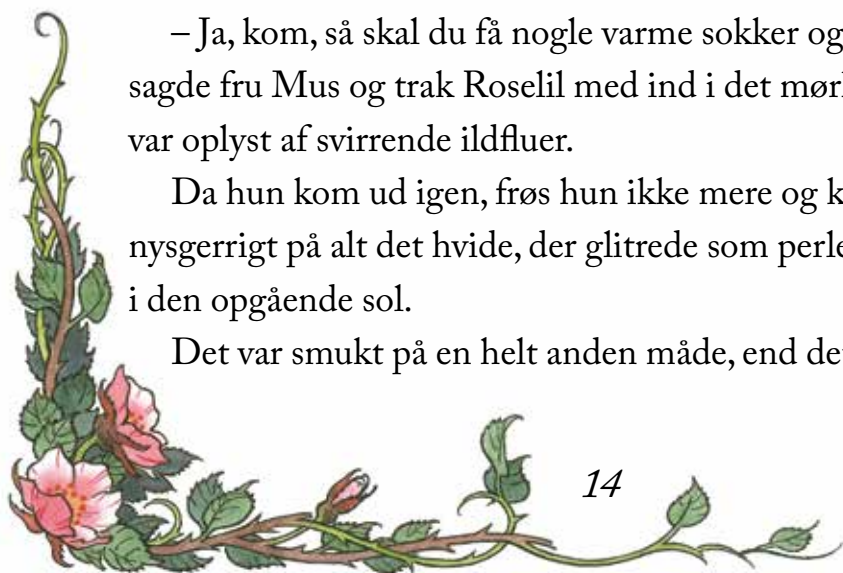
Frida lo og sagde: – Og i morgen kommer der sikkert sne. Så kan vi kælke og glide på isen på vandpytterne. Det har jeg aldrig prøvet.

– Men det er så koldt, indvendte Roselil tøvende.

– Ja, kom, så skal du få nogle varme sokker og en varm trøje, sagde fru Mus og trak Roselil med ind i det mørke musehul, der var oplyst af svirrende ilddfluer.

Da hun kom ud igen, frøs hun ikke mere og kikkede i stedet nysgerrigt på alt det hvide, der glitrede som perler og diamanter i den opgående sol.

Det var smukt på en helt anden måde, end det plejede. Hun

fløj op for at vække Silke, men den blå sommerfugl sov så fast, at hun ikke var til at få liv i.

Bekymret fløj Roselil igen ned til Frida og fru Mus, der benyttede lejligheden til at banke tæpper og dyner i den klare frostluft.

– Ork, hun vågner igen, når det bliver varmt. Sommerfugle ligger i dvale, når det bliver vinter, det ved enhver, sagde Frida, mens hun bankede energisk på et tæppe, så støvet stod hende om ørerne.

Roselil var ked af, at Silke sov så fast, at de ikke sammen kunne flyve ud og undersøge vinteren. Men hun var ivrig efter at se, hvordan Sommerlandet så ud, når det ikke var sol og sommer, så hun fløj alene af sted ind over Elverengene og hen imod Blomsterparken.

Overalt glødede træer, buske, græs og planter i gyldne og røde nuancer. De steder, hvor solens stråler ramte, smeltede rimfrosten, men i skyggen blev det hvide støv liggende, som om nogen havde drysset græs og buske over med sukker.

Dagen var mærkelig kort, og da det begyndte at skumre, var Roselil alt for langt hjemmefra til at kunne nå frem til rosenbusken, inden det blev mørkt. Heldigvis var hun lige i nærheden af Dunders hus, og hun bankede på hos den lille skovtold.

– Nej, jeg køber ikke ved dørene, svarede han gnavent, men Roselil vidste godt, at Dunder tit lød mere sur, end han egentlig var, og hun råbte ind gennem døren: – Det er mig, Roselil.

Skovtrolden åbnede, og Roselil kunne ikke lade være med at grine, da hun så hvor meget tøj, han havde på. Han kunne

næsten ikke bevæge sig, men rokkede af sted foran hende, da han bød hende indenfor.

– Ja, grin du bare! Dunder begyndte højlydt at brokke sig over kulden og skældte ud på vejret, som om nogen havde valgt at drille ham med vilje. – Du fryser måske slet ikke, sagde han til sidst og slog sit lange halstørklæde endnu en gang rundt om halsen.

– Nej, fru Mus har givet mig dejlig varmt tøj på. Roselil smilede til ham og fortsatte: – Synes du slet ikke, det er spændende, at alting er dækket af det der sære, hvide, kolde stads? Mosen og skoven ser helt anderledes ud. Det er, som om nogen har hængt diamanter på alle grene og buske.

Dunder fnøs og krøb ned under sit tæppe. – Du kan sove på sofaen, gryntede han og lagde sig om på siden og faldt i søvn. Selv om han snorkede ret højt, sov Roselil alligevel godt, men da hun vågnede udhvilet, kunne hun ikke forstå, at det stadig var buldermørkt udenfor.

– Dunder, hviskede hun. – Sover du stadig?

– Hmm, svarede han, og hun krøb ud under tæppet og hen til hans seng. – Tror du slet ikke, det bliver lyst i dag?

Hun lød lidt bekymret, og Dunder satte sig arrigt op.

– Der kan du bare se. Jeg vidste, at det her vejr ikke var godt for noget. Nu har det jaget solen væk. Jeg bliver nødt til at se efter, hvad der er sket.

Skovtrolden kravlede ud af sin seng og gik hen til døren. Roselil fulgte efter.

– Hvorfor binder den dumme dør sådan, stønnede Dunder,

da han i længere tid havde forsøgt at få den op. Han lagde alle sine kræfter i, og endelig gav den efter.

Han sprang tilbage med et skrig, da en stor dyne af noget hvidt og koldt væltede ind i hans hus og dækkede ham fra hoved til fod.

Roselil, der stod lidt længere inde i stuen, begyndte at le, da Dunder hostende og spruttende skubbede det ukendte hvide stof væk.

– Det er sne, udbrød hun. – Præcis som Frida sagde. Og der er kommet så meget, at det har dækket vinduerne og blokeret døren, hviskede hun betaget og tog forsigtigt en håndfuld og knugede den. Snart var det blevet til en lille kugle.

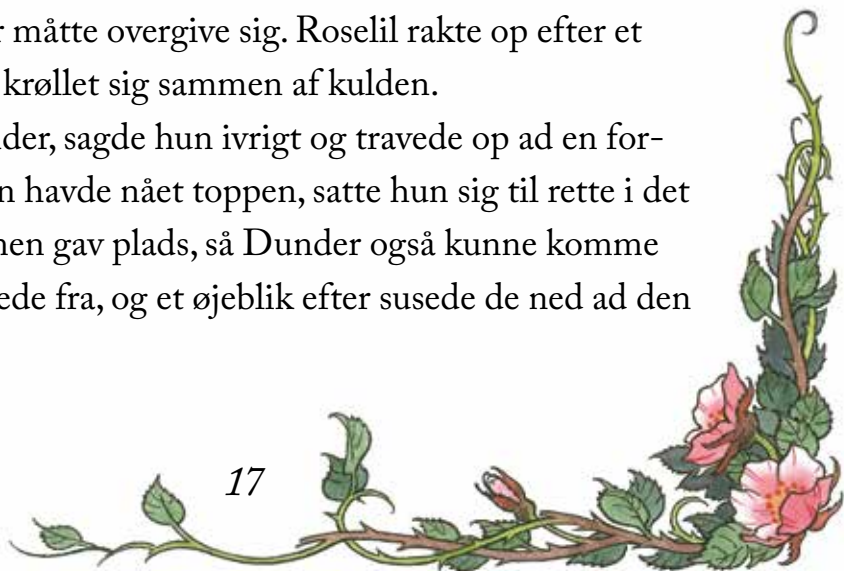
Dunder stirrede mistroisk på hende, og da hun smed den hen på ham, skulle han lige til at skælde ud, men i stedet bøjede han sig ned og tog også en håndfuld, som han formede til en lille bold. Roselil havde allerede lavet en ny snebold, og snart var de i gang med en vild sneboldkamp.

Da der ikke var mere sne inde i stuen, løb de udenfor.

– Åh, hvor er det fantastisk, gispede Roselil, da hun så de glitrende hvide snemarker.

Selv Dunder måtte overgive sig. Roselil rakte op efter et blad, der havde krøllet sig sammen af kulden.

– Kom, Dunder, sagde hun ivrigt og travede op ad en forhøjning. Da hun havde nået toppen, satte hun sig til rette i det krøllede blad, men gav plads, så Dunder også kunne komme med. De skubbede fra, og et øjeblik efter susede de ned ad den lille bakke.

– Det var sjovt. Dunder hoppede af begejstring. – Skal vi ikke prøve igen?

I lang tid kælkede de, og hvis de indimellem kom til at fryse, tog de sig en hurtig sneboldkamp for at få varmen.

Til sidst var Roselil meget træt, og hun savnede også Silke. Hun tog afsked med Dunder og begav sig på vej tilbage til rosenbusken.

Sommerlandet var helt anderledes nu, hvor det hele var dækket af et tykt lag sne, og da hun igen kom hjem til rosenbusken, kunne hun næsten ikke kende den. Alle bladene var faldet af, og der var slet ingen blomster. Kun de røde hyben stod og lyste mod den hvide sne.

Hr. Mus var ude for at skovle sne, og Roselil landede lige foran ham. – Hvad er der sket med Silke? spurgte hun bekymret. – Hvor er den rose, hun lagde sig til at sove i?

– Rolig, frøken Roselil. Silke sover godt og varmt i det største hyben.

Han pegede op i toppen af rosenbusken, og Roselil skyndte sig at flyve derop. Hurtigt svingede hun sin festav og tryllede sig så lille bitte, at hun kunne mase sig ind igennem det lille hul øverst i Silkes hyben. Da hun var kommet ind i varmen, tryllede hun sig normal igen og lagde sig sammen med sin veninde.

Hr. Mus havde sagt, at vinteren sikkert ville være væk igen allerede næste morgen, og Roselil glædede sig til at fortælle Silke om det mærkelige, der var sket, mens hun sov.

Og ganske rigtigt: Da de vågnede, var sneen væk.

Hele Sommerlandet var dækket af lysende grønne skud, der foldede sig ud som nye blade og blomster, når solen kyssede dem med sine gyldne stråler.

Silke vågnede veloplagt og hørte med stor undren Roselil fortælle om vinteren, der havde været i Sommerlandet, mens hun sov.

Netop da Roselil var færdig med at fortælle, hørte de nogen kalde:

– Rosa Spinosissima, Rosa Spinosissima, jeg har en vigtig besked til dig.

Roselil og Silke kikkede sig omkring og så en lille blomsteralf komme flyvende i siksak hen imod rosenbusken.

Det var den lille brombæralf fra skovbrynet, som Roselil havde mødt, dengang Silke Sommerfugl var blevet revet væk af stormen.

Den lille alf satte sig forpustet ned, og Roselil skyndte sig at hente en kop nektar til ham.

– Rosa Spinosissima, jeg er blevet sendt herud for at fortælle dig, at Fedronningen er død. Der skal vælges en ny Fedronning allerede i aften, ellers går al vækst i stå. Du skal komme til det store møde, hvor alle blomsteralfer og feer mødes.

Silke spurgte ivrigt: – Skal jeg også komme?

Brombæralfen så på den blå sommerfugl. Så trak han på skuldrene:

– Jeg ved ikke, om insekter har lov til at komme med.

Roselil tog Silke i hånden og sagde alvorligt: – Selvfølgelig skal du med, jeg vil slet ikke tage af sted alene.

Hun kikkede strengt på brombæralfen og fortsatte: – I øvrigt ved du godt, at insekterne også skal være med til at vælge den nye Fedronning, sådan er reglerne.

Brombæralfen smilede undskyldende: – Nå ja, det er vist rigtigt, men insekterne plejer aldrig at vise sig. De siger, at det er alfernes og feernes egen sag, hvem de vil have til dronning. De er ligeglade, hvem det er, bare der er en dronning, så planterne gror, som de skal!

Han smilede og sagde ivrigt: – Det har altid været feen fra den store røde Damascenerrose, der er blevet valgt, så det er mest for festens skyld, vi holder mødet. Kommer I så?

– Ja, ja, selvfølgelig, råbte Roselil og Silke og vinkede til den lille alf, der begyndte flyveturen tilbage til skovbrynet for at sende beskeden videre ind til Blomsterparken.

– Den gamle dronning har nok ikke kunnet klare kulden, sagde Roselil.

– Nej, svarede Silke og fortsatte: – Det er godt, det er blevet forår igen. Hvor er det smukt med alt det nye, der skyder frem. Kom, Roselil, vi skal pyntes til festen.

2. KAPITEL

*Hvor ikke alle er glade
for, at vinteren er forbi*

Mens Roselil og Silke pyntede sig til Blomsterfesten om eftermiddagen, var der en anden, der ikke var spor glad.

Det var den lille spidsnæsede heks, der boede i klippetårnet i Mørkebjergene.

Da hun vågnede og så, at al sneen var væk, og Sommerlandet igen lå grønt og frodigt neden for bjergene, sparkede hun ud efter sin store sorte kat og sagde: – Æv, æv, æv! For titusind syltede edderkoppelarver, nu kommer alle de ækle farver frem igen. Jeg var lige blevet så glad for udsigten. Det er til at få ondt i øjnene af alt det grønne stads. Snart begynder alle de væmmelige blomster vel at smatte rundt med farver over det hele, og fuglene begynder på deres skingre fløjten og piben. Æv, æv, æv, hvorfor kan det ikke være vinter hele tiden!

Katten hvæsede og strittede sin hale lige op i luften: – Ja, du snakker, din gamle heks, men gør du noget ved det, hva'! Næh, brokke, brokke, brokke, det er alt, hvad du kan finde ud af.

Heksen tog en stor skrubtudse, der langsomt var i færd med at kravle over hendes bord, og kastede den efter katten, der

hurtigt smuttede ind under den uredte seng. Heksen hylede rasende: – Kom ud med dig, din kujon, så jeg kan forvandle dig til et ristet græshoppelår!

Men katten, der hed Mefisto, lo kurrende: – Åh, hold op, det ville du aldrig gøre. Det er jo ikke mig, du er gal på, men alle de dumme alfer og feer, der er så vilde med blomsterne og fuglene. Du kan ikke lide alt det, de kalder kønt og smukt. Du vil hellere have, at det hele skal være gråt og grimset og lugte herligt af forrådnelse.

Heksen satte sig tungt ned på en gammel pindestol, der brasede sammen. – Møgstol! Jeg gider snart ikke mere. Der er ikke noget ved noget. Hvorfor er mit liv dog så elendigt!

En stor skarnbasse kom summende ind ad et hul i vinduet. Den satte sig i heksens hår og hviskede skrattende ind i hendes ører.

Hun gav et lille råb fra sig, og Mefisto smøg sig hurtigt rundt om hendes ben, mens den spindende spurgte: – Hvad fortæller den?

– Hi, hi, hi, den gamle Fedronning er død. Alle alferne og feerne tosser rundt som et bistade i oprør. De kan ikke finde ud af noget som helst.

– HmMMM, spandt katten: – Når de ingen dronning har, kan planterne ikke vokse.

– Interessant, sagde den lille heks, men tilføjede så ærgerligt: – Men sådan en får de snart igen. Hvad siger du?

Hun lyttede igen til skarnbassen.

– Nå, er de ved at samles? De skal nok vælge en ny allerede i dag. Øv!

Hun slog hidsigt ud efter skarnbassen, der skyndte sig at flyve ud ad det skårede vindue igen.

Pludselig satte katten klørerne i benet på heksen og løb op ad hende, så den sad på hendes skulder. Hun skreg højt:

– Din skabede skidtkat, tror du, jeg er en sten?

Mefisto smøg sig ind til hendes øre og hviskede: – Men hvad nu, hvis de ikke får en dronning, hvad så?

Heksen tænkte sig lidt om og sagde langsomt: – Så kan alle de ækle blomster ikke gro.

Hun smilede stort og fortsatte: – Så slipper jeg for at se på alle de grimme, lysende farver, og fuglene tror, det stadig er vinter, og holder deres små elendige næb lukket.

Og nu satte heksen og katten sig ned for at finde ud af, hvordan de kunne forpurre kåringen af en ny Fedronning.

I Blomsterparken havde alferne og feerne travlt. Der var meget, der skulle ordnes og arrangeres, så både kåringen og festen bagefter blev rigtig.

Det var kun alfer og feer, der deltog i selve kåringen, selvom det tidligere havde været sådan, at også insekterne skulle være med til afstemningen.

Til festen bagefter var alle fra Sommerlandet inviteret, både skovtrolde, elvere, fugle, dyr og mennesker. Flere var allerede dukket op for at overvære kåringen. De var alle sammen pynkede, så de var parate til den store fest.

Der gik mange, mange år imellem, at der skulle vælges ny Fedronning. Som regel blev feer meget gamle. Den dronning, der netop var død og igen blevet til dugdråber, havde været dronning, så længe de fleste kunne huske, men nu var det altså tid at vælge en ny.

Det var en stor og meget vigtig begivenhed, især fordi det netop havde været vinter, og alle planter skulle starte forfra. Sommerlandet plejede at stå i fuldt flor den første forårsdag inden middag, men denne gang var al vækst gået i stå midt på formiddagen, da den gamle Fedronning døde.

I løbet af dagen fløj alfer og feer fra alle dele af Sommerlandet ind til Blomsterparken. Fra klitterne kom repræsentanter fra det stride marehalm, strandtornene og mange små undselige blomster, der voksede i sandet. Fra Elverengene kom alfer og feer fra ranunkel, engblomme, nellikerod og de fine græsser, fra Muddermosen kom en hel flok feer fra den vajende kæruld og alfer fra dunhammer og andre sivarter.

De store træalfer fra skoven dukkede også op med deres mange børn, og fra lysningerne kom hindbæralferne i selskab med brombæralferne.

De blev alle sammen modtaget af de mangefarvede alfer og feer fra Blomsterparken. Her var pæonerne med deres store kjoler, de nikkende dahliaer, narcisser, lavendler og de smukke pastelfarvede feer fra frugttræerne.

Allerflottest var de mange haveroser i deres overdådige lagdelte kjoler, der duftede, hver gang de bevægede sig.

Rosenfeerne havde alle taget plads rundt om den smukke fe fra den gamle Damascenerrose, for så længe nogen kunne huske, var Fedronningen altid blevet valgt blandt denne roses feer.

Men der var blomsteralfer og feer, der ikke dukkede op til kåringen. De blomster, der foretrak de mørkeste steder, de blomster, der holdt sig for sig selv i forrevne bjergkløfter og lumske, sumpede områder. De brød sig ikke om at komme ind i den strålende park, hvor alle lyste af farver.

Som regel blev de ikke savnet og heller ikke denne dag, hvor alle med spænding ventede på startsignalet til afstemningen: at solen stod lavt bag Marmorpaladsets vestre tårn, så skyggen af tårnet pegede lige ned på Damascenerbusken.

Mod øst begyndte skumringen at brede sig. Feen fra hylde-træet blæste i sin fløjte, og i det samme blev der helt stille. Alle stirrede forventningsfuldt op imod feen i Damascenerrosen, der rejste sig op. Den gamle hyldeblomstfe pegede med sin knortede stav på den smukke fe og sagde: – På vegne af alle

blomsterfeer – og alfer spørger jeg dig, om du vil modtage valget til Fedronning i Sommerlandet?

Den unge fe smilede og nikkede. Hun skulle netop til at sige tak, da en stor sværm spyfluer kom drønende ned imellem de mange alfer og feer.

De trak en stor digitalisblomst som en vogn bag sig, og landede lige foran hyldeblomstfeen, der forskrækket trak sig tilbage.

Ud af digitalisblomsten trådte en fe, som ingen af dem havde set før. Hendes tøj var hvidt og giftigrønt, og hun havde store sorte øjne, der strålede stærkt. Hun nejede let for den gamle hyldefe, og en stor skarnbasse, der netop var landet, råbte med skinger stemme: – Vi, nattens og jordens insekter, kræver at blive hørt og adspurgt i dette vigtige spørgsmål. Vi vil også have indflydelse på, hvem der skal være den næste Fedronning. Vi ønsker ikke igen at blive regeret af en dagblomst, vi vil have Bella Donna til dronning!

Han pegede hen på den hvid-grønne fe og bøjede sig dybt. Samtidig hvirvlede en sværm af natinsekter frem og formørkede næsten lyset fra den nedgående sol.

De råbte alle i kor: – Bella Donna som dronning, Bella Donna som dronning.

Der blev en vældig opstandelse. Noget sådant havde ingen nogensinde oplevet før ved en dronningekåring. De mange feer og alfer fra dagblomsterne råbte i munden på hinanden. Det var ikke til at få ørenlyd.

Imens hvirvlede de mange insekter rundt mellem

blomsterne og summede, svirrede og brummede. Hver gang de stødte på et daginsekt, sagde de ophidset: – Synes du ikke, det er for dårligt, at feerne og alferne aldrig spørger os til råds? Tror du virkelig, alle blomsterne ønsker Damascenerfeen som dronning, hvad med natblomsterne, ja, hvad med dem, der ikke er til stede her?!

Silke og Roselil blev nøjagtigt lige så forvirrede som alle de andre. De holdt fast i hinanden og forsøgte at komme ud af den summende, råbende flok.

Det lykkedes dem at klemme sig ind bag en stamme fra et æbletræ, hvor alt mylderet kom lidt på afstand.

Roselil var lige ved at græde: – Hvor var det væmmeligt! Hvem er den ækle grønne fe?

Silke holdt om hende: – Så, så, tag det nu roligt.

I det samme så de, at ferigets stærke lupinhær kom flyvende i fine farvede formationer.

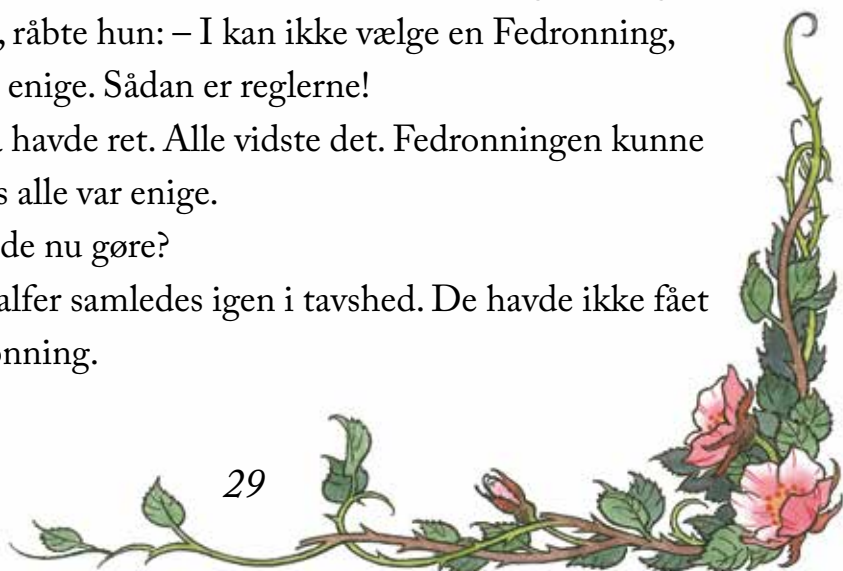
– Se, Roselil, nu kommer blomstersoldaterne. De skal nok jage den dumme fe og hendes medløbere væk.

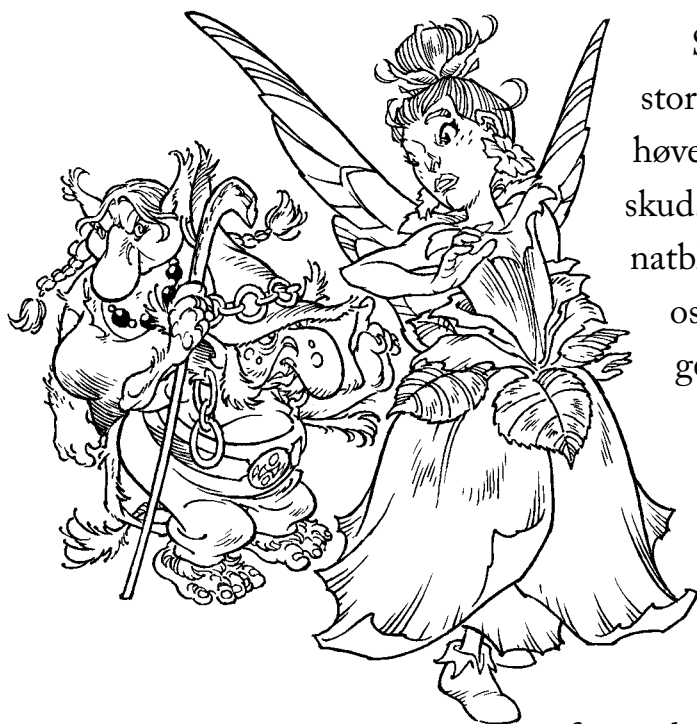
Den velordnede hær fik hurtigt de mange insekter til at flyve væk igen, men da Bella Donna forlod stedet i sin digitalisvogn med spyfluerne, råbte hun: – I kan ikke vælge en Fedronning, hvis ikke alle er enige. Sådan er reglerne!

Bella Donna havde ret. Alle vidste det. Fedronningen kunne kun vælges, hvis alle var enige.

Hvad skulle de nu gøre?

Alle feer og alfer samledes igen i tavshed. De havde ikke fået valgt nogen dronning.

Så sagde feen fra en af de store gule teroser: – Åhr, behøver vi at tage os af det udskud. Det er ikke andet end natblomster og insekter. Lad os nu bare vælge dronningen, som vi plejer.

Men det skulle hun ikke have sagt. Øjeblikkelig var der nogle skovtrolde, som var kommet til, der hidsigt sagde: – Hvad

får jer dagblomster til at mene, at

I skulle være bedre end de smukke hvide og gule blomster, der folder sig ud om natten?

Og flere af de store sommerfugle, der ganske vist fløj om dagen, gik på vingerne og råbte skingert: – Og hvordan skulle blomsterne kunne klare sig uden os insekter! Er det måske ikke os, der sørger for at bestøve jer, så I kan få svulmende frugtknuder og sætte frø?

Nu begyndte skænderierne først rigtigt. Insekter og alfer råbte i munden på hinanden, feer og skovtrolde blev fornærmede og vendte sig bort, natfuglene hakkede hidsigt efter dagfuglene, og alle skreg og hylede.

Roselil og Silke stirrede forskrækket på hinanden. De måtte gøre noget.

Roselil fløj op og vinkede Silke med. De skyndte sig ind i Marmorpaladset, hvor kongen og dronningen og den lille prinsesse Guldhår sad ved eftermiddagsteen.

Roselil sagde forpustet: – Kloge konge, du bliver nødt til at hjælpe os. Alle er blevet uvenner, og vi kan ikke få valgt en ny Fedronning.

Nu fortalte Roselil og Silke, hvad der var sket, da Bella Donna var kommet.

Kongen rynkede brynene, og hans kone sagde eftertænksomt: – Det lyder, som om der er nogen, der gerne vil have, I ikke får valgt en ny dronning.

Hun kikkede ud ad vinduet og op imod Mørkebjergene: – Nogen deroppe! Men hvem kan det være, og hvordan finder vi ud af det?

Kongen nikkede og sagde: – I skal jo have en dronning. Ellers går væksten i stå.

Roselil sagde bedrøvet: – Ja, men vi kan kun få en, hvis vi er enige.

Silke tilføjede trist: – Og lige nu råber og skændes de bare.

Kongen rejste sig og gik hen og åbnede vinduet. Larmen fra skænderiet i parken hvirvlede ind i salen. Han tog sin krone på og gik ned ad trappen. Silke, Roselil, dronningen og prinsessen gik med.

Da han kom ned i parken, blev der stille. Kongen sagde alvorligt: – Hvem har startet al den ballade?

I det samme gik skænderiet i gang igen. Alle beskyldte hinanden for at være dem, der havde startet striden.

Kongen brød ind: – Godt! I kan altså ikke blive enige. Jeg kan ikke hjælpe jer med at tage beslutningen. Det er kun jer, der kan gøre det. Men jeg vil foreslå, I flyver hver til sit nu og mødes her igen ved fuldmåne. Det giver jer tre dage til at finde ud af, hvad der skal ske.

Han så alvorligt ud over forsamlingen, før han gik videre. – I er nødt til at få valgt en dronning, ellers vil alle planter i Sommerlandet visne og dø. Det ved I jo!

